

Bilag 1.

Spørgsmål 1:

„I et som svar på et af udvalget stillet spørgsmål modtaget notat af 7. november 1969 om boligsikringsordningen er i afsnit IV redegjort for de vanskeligheder, der for kommunerne er forbundet med at finde frem til de tilfælde, hvor der foreligger en sådan tilsidesættelse af anmeldelsespligten efter boligsikringslovens § 11, stk. 1, at det kan blive aktuelt at kræve for meget udbetalt boligsikring tilbagebetalt.

Udvalget anmoder i denne forbindelse ministeren om hos en række repræsentative kommuner, f. eks. omegnskommuner og større købstæder, at indhente et materiale, der kan belyse spredningen i den administrative praksis og øvrige erfaringer, kommunerne har indhøstet på området.“

Svar:

Der er indhentet følgende materiale, som vedlægges:

Københavns magistrats skrivelse af 2. marts 1970.

Frederiksberg kommunalbestyrelses skrivelse af 3. marts 1970.

Den Danske Købstadforenings skrivelse af 4. marts 1970.

Foreningen Bymæssige Kommuners skrivelse af 10. marts 1970.

Lynghby-Tårnbæk kommunalbestyrelses skrivelse af 5. marts 1970.

Rødovre kommunalbestyrelses skrivelse af 3. marts 1970.

Odder kommunes erklæring af 27. februar 1970.

Endvidere vedlægges en tidligere indhentet udtalelse af 19. december 1969 fra Den Danske Købstadforening.

— Besvarelsen har afventet fremsendelse af supplerende materiale fra de i Bymæssige Kommuners skrivelse nævnte kommuner, men Kommunernes Landsforening har nu

oplyst, at der ikke kan forventes fremsendt yderligere. —

Af det foreliggende materiale fremgår, at kommunernes administration af boligsikringsordningen stort set synes at fungere tilfredsstillende, navnlig i de større kommuner hvor administrationen er tilrettelagt på grundlag af EDB-behandling, og at boligsikringsordningen ikke eller kun aldeles undtagelsesvis giver anledning til misbrug.

Spørgsmålet om regulering af boligsikringsydelsen ved ændringer i beregningsgrundlaget, herunder spørgsmålet om evt. tilbagebetaling af for meget udbetalt bolig-sikring, har dog rejst visse problemer, og spredningen i den administrative praksis er ret stor.

Som fælles træk gælder, at kommunerne foretager en efterfølgende sammenligning mellem størrelsen af den faktiske indtægt og den indtægt, der er lagt til grund ved boligsikringens beregning, og at der kun stilles krav om tilbagebetaling, når indkomststigningen har været af en vis størrelse.

Spredningen i den administrative praksis viser sig i størrelsen af de indkomststigninger, kommunerne lader være afgørende for et evt. krav om tilbagebetaling: indkomststigninger varierende fra 10-25 pct. samt for nogle kommuners vedkommende desuden faste beløbsgrænser for så vidt angår indtægter (25.000 kr.) og indkomststigninger (8.000 kr.).

Som det fremgår af notatet af 7. november 1969 afsnit IV vil det være betænkeligt at anlægge en praksis, der i tilbagebetalings-spørgsmålet alene lægger vægt på, om indtægtsstigningen i det forløbne år har været af en vis størrelse. Ifølge § 11, stk. 1, har en boligsikringsmodtager pligt til omgående at anmelde væsentlige indkomststigninger til kommunalbestyrelsen, der da kan beslutte